

og godt ud. Her vil jeg nævne to diamentrale modsetninger. Om foråret kunne det være småt med mad, både til dyr og menneskene.

Den dag, jeg erindrer, var det os børn, der var sultne. Mor havde været ude for at skaffe noget mad. Det var ikke let, for det var forlidt

hos alle. Mor havde bygmel. Mor satte en gryde med vann over og kogte en gang vælling af bygmel, øste op til os. Rev en gang surprim over. Det ble gjort til et festmåltid, — og vi brød ud i jubel: «Mor! hvor spiser vi godt nu.»

Også skønheden i naturen kunne mor få os til at se. En tidlig morgen vi var på vej gjennom Grinden, ind på vor ejendom standse- de mor mig og sagde: «Inga, se opover der.» Det første jeg så, var marken med fulmodnet korn. Lysende gult i morgenbrisen og grønne marker, løvskogen, alle skjønne høstfarver. Solen kom langsomt nedover og afdækkede al denne skønhed. Jeg kan lukke øjnene og se det for mig. Så stærkt prægede det mit sind. Idag otti år efter, — jeg var vel i fem-seks år- salderen.

Når jeg idag tenker tilbake på barndomsårene, kan jeg forstå, hvilken rigdom, der var, at børn og forældre var samlet om hverdagens glæder og problemer.

Vi var ni søskende. Efterhånden, som de ble konfirmeret, var det ud at tjene. Fire af dem reiste til USA i en ung alder. To af dem så vi ikke mere. Idag er vi fire tilbage, — to i Amerika, en i Danmark og een i vort fødeland Norge.

Jeg vil slutte med min tre og ni- tiåriges brors ord: «Jeg takker min Far og Mor hver morgen for

det rige sindelag, vi fik som ballast. En rigdom, der ikke kan telles i kroner eller ører.»

En kærlig hilsen til alle i Valdres.

Inga